



ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

«Η ημέρα της Λαμπρής»

«Καθαρότατον ήλιο επομηνούσε της αυγής το δροσάτο ύστερο αστέρι, σύγνεφο, καταχινιά, δεν απερνούσε τ' ουρανού σε κανένα από τα μέρη και από κει κινημένο αργοφυσούσε τόσο γλυκό στο πρόσωπο τ' αέρι, που λες και λέει μες στην καρδιάς τα φύλλα: Γλυκιά η ζωή και ο θάνατος μαυρίλα.

Χριστός ανέστη! Νέοι, γέροι και κόρες, όλοι, μικροί – μεγάλοι, ετοιμαστήτε μέσα στες εκκλησίες τες δαφνοφόρες με το φως της χαράς συμαζωχτήτε ανοίξετε αγκαλιές ειρηνοφόρες ομπροστά στους Αγίους και φιληθήτε! Φιληθήτε γλυκά, χείλη με χείλη, πέστε Χριστός ανέστη, εχθροί και φίλοι!

Δάφνες εις κάθε πλάκα έχουν οι τάφοι, και βρέφη ωραία στην αγκαλιά οι μανάδες γλυκόφωνα, κοιτώντας τες ζωγραφισμένες εικόνες, ψάλλουνε οι ψαλτάδες λάμπει το ασήμι, λάμπει το χρυσάφι από το φως που χύνουνε οι λαμπάδες κάθε πρόσωπο λάμπει απ' τ' αγιοκέρι, όπου κρατούνε οι Χριστιανοί στο χέρι».



ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

Ανάσταση



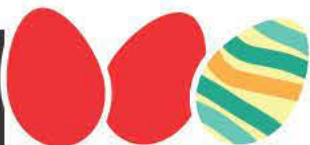
«Δε σ' ακολουθώ πια» φώναξα, μα εκείνος μ' έσπρωξε, το αμάξι κατρακύλησε μες στη νύχτα, πού πηγαίναμε; στις γωνιές, με μεγάλα κάτωχρα πρόσωπα, στέκανε οι Σιωπηλοί, μόλις προφταίναμε να παραμερίσουμε για να μη μας γκρεμίσουν,

κι οι οργανοπαίχτες που ακολουθούσαν, μισομεθυσμένοι, με την ψυχή τους απροστάτευτη απ' τη βροχή, φορούσαν κάτι σταχτιά, στραπατσαρισμένα καπέλα, απ' αυτά που βρίσκονται στον ουρανό, μαζί με τα παιδιά και τους σασιτισμένους,

κι αυτό το κάθαρμα ο άμαξας προσπα-

θούσε να κρύψει μ' ένα σάλι το βρόμικο μούτρο του, ενώ εγώ ήξερα πως ήταν εκείνος ο αλήτης, που μια νύχτα αρνήθηκα να πιω ένα ποτήρι μαζί του, έπρεπε να ξεφύγω, γλίστρησα κρυφά και νοίκιασα ένα δωμάτιο σ' ένα απόμερο ξενοδοχείο, μα όπως εκείνη τη νύχτα με μαστίγωνε η πόρνη, κι άκουγα τη θεία εκμυστήρευση, ήρθε και γονάτισε δίπλα μου, τότε τον ακολούθησα, κι όπως βαδίζαμε, είδαμε άπνο και χλωμό τον Σίμωνα τον Κυρηναίο, «πλαγιάζω στον τάφο και τρέμω, πως κάθε τόσο θα με ξανασηκώσουν» είπε λυπημένος, γιατί αν χρειάζονταν κάποιον να βοηθήσει για το σταυρό, πάλι αυτόν θα συναντούσαν στο δρόμο.

ΓΚΑΝΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ



ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Είχαμε πάρει το μονοπάτι για το σπίτι θάλασσα ολούθε μπαμπακιά ο Απρίλης κι όσο χωνόμαστε μες στα πλατάνια τόσο σωπαίνουν δε φυσούσε μόνο που με κοιτάζαν από μέσα μου νωπά τα μάτια της απ' τα κεριά και σφύριζα θυμάμαι το Χριστός Ανέστη.

Ο ουρανός που λίγο πριν αστροφορούσε σ' άσπρο σεντόνι γύριζε και σε βρεγμένο.

Δυο βήματα απ' τη βρύση ο αδερφός της, έσταζε το βρακί και το παγούρι του —Χριστός Ανέστη, πώς περνάς, τι να περνούσε κόντευε χρόνο πεθαμένος. Γύρισε να μας δει κι έφεξε ο τόπος σαν κάποιος να μας φωτογράφιζε τη νύχτα.

